

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.011/2009/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Enczi János ügyvéd (1137 Budapest, Szent István körút 16. II/14. A) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a ... meghatalmazott (...) által képviselt alperes neve ugyanottani lakos alperessel szemben végrendelet érvényességének megállapítása iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23. P. 21 293/2008/5. számú ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt bejelentett és 8. sorszám alatt módosított és megindokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra térítsen meg az államnak 7 000 (Hétezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy néhai **LO** 1994. december 4-én Budapesten kelt írásbeli magánvégrendeletének első oldala önálló érvényes végintézkedést tartalmaz.

A perben az alperest vaksága miatt - Dr. ... közjegyző által K0. 3123/151/2007. ügyszámon 2007. május 7-én az alperes lakásán közjegyzői okiratba foglalt meghatalmazásnak a közjegyző által hitelesített kiadmánya csatolása mellett - a házastársa képviselte. Perköltség igényét a közjegyzőnek kifizetett 25 000 Ft-ban jelölte meg, amelyről számlát nem csatolt, és azt a bíróság sem igényelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest az alperes javára a közjegyzői okirat elkészítéséért igényelt 25 000 Ft készkiadása

perkölségként történő megfizetésére 15 napon belül, és felhívásra az állam javára 330 024 Ft kereseti illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen 6. sorszám alatt bejelentett, indokolás nélküli fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást, az alperesnek első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. A fellebbezése 8. sorszám alatt előterjesztett indokolásában azonban már csak a perköltség fizetésére kötelezését sérelmezte, és az ítélet megváltoztatását oly módon kérte, hogy az ítélőtábla mellőzze a perköltségben marasztalását és kötelezze a felperest a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. §-a (5) bekezdése szerint járó ügyvédi munkadíj megfizetésére. Indokként előadta, hogy az alperes perköltség igénye összegében eltúlzott, számlával nem igazolt, és a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróságnak a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez mérten igazolt adatok alapján kell megállapítani. Vitatta a meghatalmazás közokiratba foglalásának indokoltságát is. Álláspontja szerint elégséges lett volna a meghatalmazásnak teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalása. Az alperes a közjegyző közreműködésének igénybevételével szükségtelen és felesleges költséget okozott, amit a felperesre pernyertessége ellenére sem háríthat át.

Az alperes ellenkérelmében a felperes perköltségben marasztalásának helybenhagyását kérte. A Pp. 69. §-ának (2) bekezdésére, valamint 195. és 196. §-aira hivatkozva előadta, hogy írásra, olvasásra képtelen állapota miatt teljes bizonyító erejű magánokirat készítésére alkalmatlan, a felesége számára érvényes meghatalmazást kizárólag közjegyzői okiratba foglaltan adhatott. A megítélt perköltség összege az 5 500 360 Ft-os pertárgy-értékhez viszonyítva semmiképpen nem eltúlzott.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés b) pontja alapján módosított tartalma szerint tárgyaláson kívül bírálta el, s az elsőfokú ítéletnek a perköltségben marasztalást meghaladó nem fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel nem érintette, a fellebbezést alaptalannak találta.

A Pp. 75. §-ának (1) bekezdése alapján a fél célszerű és jóhiszemű pervitelével felmerült költségek perköltségnek minősülnek, amit a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes fél teljes összegében köteles a pernyertes félnek megfizetni.

A Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembe vételével állapítja meg. Ha a fél a költségeket nem számította fel vagy nem igazolta, a bíróság a perköltséget a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg.

Helytálló az alperes azon védekezése, miszerint a Pp. 69. §-ának (2) bekezdése a polgári eljárásra szóló meghatalmazást közokirati vagy teljes bizonyító erejű magánokirati formához köti, ennél fogva csak a Pp. 195. és 196. §-ában írt feltételeket kielégítő meghatalmazás lehet érvényes. A teljes bizonyító erejű magánokiratnak a Pp. 196. §-a (1) bekezdésébe foglalt alaki kellékei alapján egyértelmű, hogy a teljes bizonyító erejű magánokirat készítéséhez az okirat kiállítójának írásra képes állapota szükségeltetik, ami

nem azonos a Pp. 196. §-a (3) bekezdésében szabályozott azon esettel, amikor az okirat kiállítója írni és olvasni nem tud vagy nem érti azt a nyelvet, amelyen az okirat készült. A teljes bizonyító erejű magánokiratnak mellőzhetetlen kelléke ugyanis a kiállító aláírásának vagy kézjegyének alkalmazása az okiraton, amelyre való képességet az alperes vaksága kizárja. Ennélfogva a közjegyző igénybevétele szükségszerű volt, a meghatalmazás közjegyzői okiratba foglalásának költsége az alperes célszerű és jóhiszemű pervitelével felmerült költség, amelynek megfizetésére a pervesztes felperes által alappal tarthatott igényt.

Az alperes perköltségben marasztalása nemcsak jogalapjában, hanem összecszerűségében is megalapozott. A Pp. fentebb idézett 79. §-a (1) bekezdése alapján ugyanis a félnek az igényelt perköltség összegére csak a szükséghez képest van igazolási kötelezettsége, s az elsőfokú bíróság számla nélkül, hivatalból is meghatározhatta az alperes készkiadásának összegét az alperesi képviselő által megjelölt összegben. A közjegyzői díjszabásról ugyanis jogszabály, a 14/1991. (XI. 26.) IM. rendelet rendelkezik, ami mind a bíróság, mind a peres felek és perbeli képviselőik számára hozzáférhető és összege ellenőrizhető. Ennek a közjegyzői okirat kiállításakor és a bírósághoz csatolt példány hitelesítésekor hatályos 12. §-ának (1) bekezdése és (2) bekezdés c) pontja alapján a közjegyzőt a meghatalmazás közokiratba foglalásáért minden megkezdett óráért 6 000 Ft munkadíj illette meg, s a 11. § alapján a díjazásra a tevékenységre fordított idő alapulvételével tarthatott igényt, amelyhez hozzászámítandó az előkészítéshez, lebonyolításhoz és - miután az okirat az alperes lakásán készült, a ... közötti - utazáshoz szükséges időt is. A rendelet 14. §-ának (1) bekezdése alapján munkadíj illette meg az okiratról készült kiadmány hitelesítéséért oldalanként 300 Ft összegben, s a 18. § alapján készkiadásként az utazási költség és a leírási díj is. Mindezek együttes figyelembe vételével az elsőfokú bíróság számla megkövetelése nélkül is megalapozottan ítélte reálisnak az alperesi képviselő által megjelölt összecszerűséget, és kötelezte az alperest azzal azonos mértékben.

Az ítélet tábla a kifejtett indokok alapján az elsőfokú ítéletnek az alperest perköltségben marasztaló rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesnek a fellebbezési eljárásban költsége nem merült fel, ezért a másodfokú perköltségről az ítélet táblának rendelkeznie nem kellett.

Az illeték-feljegyzési jog kedvezményben részesült felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján köteles utólag az államnak megtéríteni az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított összegű fellebbezési eljárási költséget.

D e b r e c e n, 2009. február hó 10.

Szabóné dr. Bélteky Erzsébet sk. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő